

Arrest

**nr. 59 171 van 1 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BOUROVA, die loco advocaat K. VERBOVEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 september 2009 en heeft zich op 28 september 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 maart 2010.

1.3. Op 14 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een etnische Albanees afkomstig uit Mitrovicë te zijn en de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. Tijdens het gewapend conflict in Kosovo - u was toen nog een kind - liep u een trauma op door de gewelddaden waarvan u getuige was. U ging hiervoor gedurende de periode 1999-2004 een vier- tot vijftal keer bij uw huisarts, die medicatie voorschreef. Toen u elf jaar jong was, net na afloop van het gewapende conflict in Kosovo in 1999, doodde uw broer, H. (...) L.(...) (O.V. 6.365.610), een man in voor u onbekende omstandigheden. Uw broer werd veroordeeld en zat gedurende zeven jaar in de gevangenis. Inmiddels had de familie van het slachtoffer aan uw familie laten weten dat zij het bloed van hun familielid zou wreken. Terwijl uw broer zich in de gevangenis bevond, werd door onbekenden twee of driemaal in de richting van uw ouderlijke woning geschoten. Uit angst grotere problemen te krijgen, besloten jullie geen klacht neer te leggen bij de politie. In 2003 werd u, toen u van school op weg was naar huis, bedreigd door leden van het AKSh (Albanese Nationale Leger). Ze verweten u het feit dat uw moeder van Montenegrijnse afkomst is en stelden u hierom te vermoorden, daar zij tijdens het conflict tegen de Serviërs en de Montenegrijnen hadden gestreden. U vertelde het gebeurde tegen uw familie, die evenwel besloot geen klacht neer te leggen bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Ook op straat werd u voortdurende beledigd en vernederd door voorbijgangers wegens de Montenegrijnse afkomst van uw moeder. Toen u achttien jaar werd, bleef u nagenoeg onafgebroken in uw ouderlijke woning uit angst voor wraak vanwege de familieleden van uw broers' slachtoffer. Omdat u vreesde alsnog het slachtoffer te worden van bloedwraak, besloot u uw land van herkomst te verlaten. U verliet Kosovo op 25 september 2009 en week via onbekende landen van doorreis naar België uit, waar u op 27 september 2009 aankwam en de volgende dag asiel aanvraag. U stelde niet naar Kosovo terug te kunnen keren omdat u hier wenst te behandeld te worden voor de opgelopen trauma's en omdat u voornoemde bloedwraak vreest. U bent in het bezit van volgende documenten: uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt op 29 juni 2005, een faxkopie van uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt te Mitrovicë op 2 april 2009, een kopie van het strafdossier van uw broer, H.(...) L.(...), inzake de door u aangehaalde schietpartij, een convocatie voor een rechtszitting op naam van uw broer H.(...), d.d. 4 oktober 2000 en faxkopieën van vier medische attesten uit Kosovo daterend uit 2000, 2003 en 2004 waaruit blijkt dat u toen aan ondermeer psychoneurose, hoge bloeddruk en longontsteking leed.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft uw bewering in Kosovo onafgebroken vernederd en beledigd te zijn wegens de etnische origine van uw moeder (gehoor CGVS pp. 9-10), dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw verklaringen in dit verband geenszins eensluidend zijn. Zo repte u op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over deze feiten. Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder een etnisch Albanese uit Montenegro is (vragenlijst CGVS vraag 8). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u evenwel dat u in Kosovo voortdurend werd bedreigd omdat uw moeder een Bosniak (Slavische moslim) afkomstig uit Montenegro is (gehoor CGVS p. 10). Geconfronteerd met deze omissie en tegenstrijdigheid, stelde u louter op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de tijd te hebben gehad om deze problemen aan te halen en ontkende u voorts uw verklaringen daar dat uw moeder een etnische Albanese uit Montenegro is; u stelde immers dat er in Montenegro geen etnische Albanezen zijn (gehoor CGVS pp. 10-11). Deze verklaringen zijn evenwel niet afdoende. Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan dit aspect van uw asielrelaas.

Ook uw bewering in Kosovo te zijn bedreigd door leden van het AKSh omwille van de etnische origine van uw moeder (gehoor CGVS p. 10), komt door bovenstaande vaststelling ernstig op de helling te staan. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u hoe dan ook door leden van het AKSh zou zijn bedreigd omdat zij tijdens het gewapende conflict in Kosovo tegen Serviërs en Montenegrijnen hadden gestreden, daar uw broer H.(...) (O.V. 6.365.610) zelf lid was van het UÇK, het etnisch Albanese Kosovaarse Bevrijdingsleger dat tijdens het gewapende conflict tegen de Servische ordetroepen heeft gestreden (gehoor CGVS broer H.(...) p. 15). Bovendien repte uw broer H.(...) met geen woord over enige problemen omwille van de etnische origine van uw moeder, noch over enige problemen met het AKSh (gehoor CGVS broer Hamza pp. 7-14).

Daarenboven heeft u evenmin aannemelijk kunnen maken daadwerkelijk in een bloedwraak te zijn verwickeld. Ten aanzien van uw broer, H.(...), die de schutter zou zijn geweest, nam ik vooreerst een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

wegens het ongegronde karakter van zijn asielaanvraag (zie beslissing in bijlage). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot inzake het tegen mijn beslissing ingestelde beroep van uw broer eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar uw broer geenszins zijn opsluiting of een bloedwraak aannemelijk had gemaakt (zie beslissing RVV in bijlage). Ook u haalde geen feiten of elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de aanvankelijk door uw broer aangehaalde elementen, integendeel. Waar uw broer stelde dat nooit iemand van de familie van zijn slachtoffer naar jullie woning is gekomen om "het woord" (de bloedwraak) uit te spreken, doch dat hij dit louter via via had vernomen (gehoor CGVS broer H.(...) p. 12), beweerde u uitdrukkelijk dat de familie van uw broers' slachtoffer wel degelijk mensen naar jullie woning had gestuurd om de bloedwraak uit te spreken (gehoor CGVS pp. 6-7). Geconfronteerd met het feit dat uw broer dit feit nog uitdrukkelijk had ontkend, stelde u louter dat hij toen in de gevangenis zat en het aldus misschien niet wist (gehoor CGVS p. 7). Deze verklaring overtuigt geenszins, daar net uw broer de auteur van het misdrijf was. Bovendien ondermijnt uw significante gebrek aan kennis over de gebeurtenis (schietpartij waarbij uw broer iemand om het leven zou hebben gebracht) verder uw geloofwaardigheid en de ernst van de door u aangehaalde vrees. U weet immers niet in het minst in welke omstandigheden het gebeurde plaatsvond (gehoor CGVS p. 5). Uw verklaring hiervoor, met name dat u ten tijde van het gebeurde slechts 11 jaar was en aldus nog een kind, is niet afdoende, temeer daar uw broer H.(...) eveneens in België verblijft en u aldus de gebeurtenissen met hem kon bespreken. Uw verklaring dat u toch moeilijk dergelijke zaken met hem kan bespreken, gezien de gevoeligheid van het onderwerp, overtuigt, in het licht van jullie beider asielaanvragen, evenmin (gehoor CGVS p. 6).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw bewering bij een eventuele terugkeer naar Kosovo het slachtoffer van een bloedwraak te worden.

Voorts haalde u aan niet naar Kosovo terug te kunnen keren omdat u er getraumatiseerd raakte door de gewelddadigheden en brutaliteiten die u er tijdens de oorlog zag en u zich hierom in België wil laten behandelen (gehoor CGVS pp. 5, 8, 11). U haalde in dit verband verder aan dat u zich omwille van deze problemen in de periode 1999-2005 een vier- tot vijfmaal keer tot uw huisarts wendde. Uw huisarts schreef u medicatie voor en raadde u aan zich tot het ziekenhuis te wenden voor gespecialiseerde zorg, doch u liet na op zijn raad in te gaan (gehoor CGVS p. 9). Gevraagd naar de reden van uw nalaten, stelde u aanvankelijk dat de ziekenhuizen nog niet operationeel waren. Geconfronteerd met het feit dat de oorlog inmiddels 11 jaar is afgelopen en de ziekenhuizen wel degelijk reeds jaren operationeel zijn, verwees u naar het feit dat u zich zelden buiten de woning begaf uit angst voor bloedwraak (gehoor CGVS pp. 8-9). Vervolgens voegde u toe dat u gezien uw jeugdige leeftijd toen niet alleen naar het ziekenhuis kon gaan en dat uw ouders weigerden u te brengen (gehoor CGVS p. 10). Uw verklaringen overtuigen evenwel niet, temeer daar u er niet in slaagde de naam van de huisarts die u behandelde of van de medicatie die u diende in te nemen, weer te geven (gehoor CGVS p. 9). Ook de door u neergelegde medische attesten, die overigens louter faxkopieën zijn, zijn niet van die aard dat zij het weinig aannemelijke karakter van het door u aangehaalde trauma kunnen weerleggen. Uit deze attesten blijkt vooral dat u in de periode 2000-2004 aan hoge bloeddruk, longontsteking en psychoneurose leed. Slechts in één (weinig leesbaar) attest, dat overigens werd opgesteld door een internist, is sprake van een posttraumatische aandoening, doch nergens in dit attest staat enige oorzaak van deze aandoening vermeld. Tussen uw aankomst in België op 28 september 2009 en uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 5 maart 2010 ondernam u slechts één poging om op psychiatrisch consult te gaan. Door taalproblemen zou dit evenwel niet zijn gelukt (gehoor CGVS p. 8). Uw handelen is dan ook niet in overeenstemming te brengen met de ernst van het door u beweerde trauma. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet (opnieuw) zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige medische/psychische dienstverlening.

Inzake de asielaanvraag van uw broer, H.(...) L.(...) (O.V. 6.365.610), nam ik reeds eerder, zoals hoger opgeworpen, een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van uw broer en zijn echtgenote, Ha.(...) en H.(...) L.(...) (O.V. 6.637.472), kan geen rekening worden gehouden, daar zij zich eveneens op andere en persoonlijke asielmotieven baseerden.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw UNMIK-identiteitskaart en uw geboortakte tonen uw identiteit aan, die hier niet ter discussie staat. Het strafdossier van uw broer, dat overigens louter een kopie is, en de convocatie voor een zitting van de rechtbank kunnen hoogstens aantonen dat uw broer werd veroordeeld voor een dodelijke

schietpartij, maar kunnen uw beweringen het slachtoffer van een bloedwraak te worden, niet afdoende ondersteunen. De medische attesten die u neerlegde werden reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr. 121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name *"De Minister van Binnenlandse Zaken, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan de kantoren gelegen zijn in het World Trade Center, tower II, Antwerpsesteenweg 59 te 1000 Brussel"*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker onderneemt een poging om de motieven van de bestreden beslissing, met name wat betreft de problemen en de bedreigingen omwille van de etnische origine van zijn moeder, zijn vrees voor bloedwraak en de medische verzorging in Kosovo, te weerleggen. In de mate verzoeker dan ook kritiek uitbrengt op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken toegevoegd.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen betreffende zijn bewering onafgebroken vernederd en beledigd te zijn geweest wegens de etnische origine van zijn moeder geenszins eensluidend zijn, (ii) de geloofwaardigheid van zijn bewering omwille van de etnische origine van zijn moeder ook door leden van het AKSh te zijn bedreigd, door zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de etnie van zijn moeder wordt ondermijnd, en het weinig aannemelijk is dat het AKSh verzoeker hiervoor zou bedreigen aangezien verzoekers broer H. zelf lid was van het UCK en zijn broer bovendien zelf met geen woord repte over problemen omwille van de etnische origine van hun moeder, noch over problemen met het AKSh, (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering het slachtoffer te worden van bloedwraak gelet op zijn gebrek aan kennis over de feiten en het feit dat deze bloedwraak reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd in het kader van de asielaanvraag van zijn broer H., (iv) zijn verklaringen en documenten omtrent zijn traumatische ervaringen door de gewelddadigheden en brutaliteiten die hij tijdens de oorlog zag en waarvoor hij zich in België medisch wil laten behandelen, niet kunnen overtuigen, (v) inzake de asielaanvraag van zijn broer H. reeds een weigeringsbeslissing werd genomen en met de erkenning van zijn andere broer Ha. en diens echtgenote geen rekening kan worden gehouden aangezien zij zich op andere en persoonlijke asielmotieven baseerden, en (vi) de overige documenten van verzoeker niet vermogen bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

3.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de feiten die hij aanhaalt niet bewijst en de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Met het betoog in zijn verzoekschrift komt hij immers niet verder dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal en het betwisten van diens gevolgtrekking, waarmee hij echter niet vermog de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Zo herhaalt verzoeker dat hij tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de tijd kreeg om op de problemen omwille van de origine van zijn moeder in te gaan en zijn moeder geen etnisch Albanese is uit Montenegro maar Bosniak, en in Montenegro zelfs geen etnische Albanezen zijn, terwijl uit zijn verklaringen zoals weergegeven in de gehoorverslagen blijkt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag stuk 7, p. 1 en 2) verklaarde dat zijn moeder Albanese is uit Montenegro en hem uitdrukkelijk onder punt 8, bladzijde 2, werd gevraagd of hij nog bijkomende opmerkingen had ("indien u enige verklaring wenst toe te voegen, kunt u dit hieronder doen"), en hij antwoordde "*ik heb geen opmerkingen*". In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt werd hem er tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal reeds op gewezen dat "*er (...) aanzienlijk wat Albanezen woonachtig (zijn) in Montenegro*".

Verzoeker gaat er gewoon aan voorbij dat aan zijn beweringen dat hij bedreigd zou zijn geworden door het AKSh (Albanese Nationale Leger) omwille van de origine van zijn moeder geen geloof wordt gehecht omdat zijn verklaringen over zijn moeders origine niet coherent zijn, zijn broer H. zelf lid was van het UCK, het etnisch Albanese Kosovaarse Bevrijdingsleger dat tijdens het gewapende conflict tegen de Servische ordetroepen heeft gestreden, en zijn broer met geen woord repte over problemen omwille van de etnische origine van zijn moeder of problemen met het AKSh. De Raad is van oordeel dat op basis van deze vaststellingen verzoeker de vervolgingsfeiten vanwege het AKSh niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker verder voorhoudt dat hij bloedwraak vreest vanwege de familie van het slachtoffer van de dodelijke schietpartij waarvoor zijn broer verantwoordelijk was, wijst de Raad er vooreerst op dat in het arrest nr. 38 842 van 17 februari 2010 inzake verzoekers broer H., die de dader zou zijn geweest van de dodelijke schietpartij, werd geoordeeld dat de betrokkenheid van H. met dit incident niet vaststaat en hij hoe dan ook geen bloedwraak aannemelijk heeft gemaakt. De Raad is verder van oordeel dat indien de familie van het slachtoffer effectief bloedwraak had willen nemen zij dit wel uitdrukkelijk zouden geuit hebben ten aanzien van de dader, verzoekers broer H., wat niet het geval is vermits verzoekers broer louter steunde op vermoedens en veronderstellingen. Dit klemt des te meer nu de beweerde feiten zich in 1999 zouden hebben afgespeeld, verzoekers broer in 2006 voorlopig werd vrijgelaten en hij pas in december 2008 zijn land verliet en naar België reisde. Tot slot is de Raad dienaangaande van oordeel dat indien verzoeker zou worden belaagd omwille van de dodelijke schietpartij in 1999, hij daarvan een precies en coherent relaas zou kunnen geven niettegenstaande hij op het ogenblik van de feiten nog jong was. Derhalve wordt geen geloof gehecht aan verzoekers opgediste relaas dat hij vreest slachtoffer te worden van bloedwraak.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing aangaande het niet toekennen van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omstandig en afdoende gemotiveerd en besloot terecht om verzoeker niet als vluchteling te erkennen, noch om hem het subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er wordt immers op uitvoerige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsvrees omwille van de etnische origine van zijn moeder en omwille van de vrees voor bloedwraak, alsook waarom hij niet kan overtuigen dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige medische/psychische dienstverlening. Wat betreft verzoekers opmerking dat de ziekenhuizen van Kosovo niet geschikt zijn voor de verzorging van zijn trauma's opgelopen tijdens de oorlog in Kosovo en het geciteerde fragment omtrent de "*the public health care system in Kosovo*", merkt de Raad op dat verzoeker in zijn land van herkomst naliel zich tot het ziekenhuis te wenden voor gespecialiseerde verzorging, in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat de oorlog inmiddels 11 jaar is afgelopen en de ziekenhuizen wel degelijk reeds jaren operationeel zijn en hij niet eens de naam van zijn huisarts kent die hem zou hebben behandeld of op de hoogte is van de medicatie die hij moest nemen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat, met uitzondering van een moeilijk leesbaar attest van een internist, verzoeker niet aantoont dat hij gespecialiseerde psychische hulp nodig heeft die hem niet kan geboden worden in Kosovo.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS